

[Erlendsson]

mig til at tænke på det mærkelige, det egentlig er at stå her i en lægmandsforsamling og drøfte rent medicinske emner. Man kunne lige så godt tage det spørgsmål op, om man til angina skulle bruge sulfatiazol, penicillin, eller hvad man ellers skulle bruge. Jeg forstår, at man kan diskutere emner som, om en behandling skal være tvungen eller den skal være frivillig, om narkomaner skal registreres eller ikke skal registreres. Det er problemer, som man kan have en moralsk, en etisk, en politisk holdning til. Men at diskutere, hvilken behandlingsform med hensyn til præparater lægerne skal bruge i deres anstrengelser for at komme dette onde til livs, synes jeg er at føre debatten ud i karikaturen.

Jeg er ikke tilhænger af det forslag, som centrum-demokraterne er fremkommet med her. Jeg påskønner den gode vilje, for jeg er ikke i tvivl om, at man også fra centrum-demokraternes side ser det meget store problem, og det kan jo ingen overse i dag.

I mange år hørte vi hvert år i socialudvalget, når kontaktudvalget kom på besøg, at narkomanien var på tilbageslag eller i hvert fald stagnerende, og at der ikke kom nye, altså nye forfaldne, unge ind i denne skrækelige cirkel. Men nu har man da endelig måttet give los for sandheden. Problemet har taget forfærdelig overhånd. Politiet melder om det, og bladene melder om det, ikke mindst Ekstra Bladet har i højeste grad afdækket de meget store problemer, der er, de meget store menneskelige lidelser, som er blevet påført især de unge på grund af den forkert førte narkopolitik.

Og det er meget godt, at ministeren tilkendegiver sin gode vilje og vil udbygge den form for behandling, som nu i en halv snes år, ja mere, har vist sin komplette fiasko. Det er ikke det, der er brug for. Jeg vil gøre ministeren opmærksom på, at i Esbjerg – ministerens hjemby, så vidt jeg ved – har hr. Jan Jørgensen, der er leder af narkoinstitutionen, sådan har jeg opfattet det, fortalt, at problemet er større end nogen sinde, og at narkomiljøet nu er præget af rockerkulturen, og det betyder ikke noget godt, selv om der er kultur bagefter.

Amtslægen siger, at problemerne vokser og bliver værre og værre, og amtsborgmesteren siger: jeg tror ikke, at de 25 mill. kr., vi har givet ud, har reddet én eneste. Der må en

form for tvungen behandling til. Det samme siger Københavns overborgmester.

Og så er vi inde på det, som fremskridtspartiet har peget på adskillige gange: en aftrapning, en resocialisering, der foregår fuldstændig frivilligt for et menneske, som er berøvet sin frie vilje på grund af sit misbrug, sådan som også indenrigsministeren sagde det; han har jo ikke fri vilje mere, den er berøvet ham ved hans misbrug. Det er et typisk symptom ved den sygelige tilstand, han er bragt i ved sit misbrug. Ham forlanger man af, at han skal kunne gennemføre en nedtrapning og en resocialisering, uden at man har ham fast i hånden og hjælper ham over de første slemme, ikke bare dage, men måneder, som en sådan periode vil vare.

Jeg vil gentage det, som vi ofte har foreslået fra fremskridtspartiets side, at vi kommer ingen vegne ud af dette problem, uden at vi angriber problemet efter epidemiologiske retningslinjer, sådan som man for længst, for over 10 år siden, har påvist det i en artikel i Ugeskrift for læger, som jeg flere gange er vendt tilbage til, men som åbenbart ikke endnu har gjort det store indtryk. Man kan ikke forlange, at syge mennesker, hvis hovedsymptom er, at de ikke har fri vilje, skal have forstand på, at det er til deres eget bedste at underkaste sig en sådan behandling.

De siger selv: når det begynder at gøre ondt, så springer vi, og det siger de med beklagelse. Det, de opnår ved en kort nedtrapning, er, at de får mere ud af mindre doser, og så kan de altså ved at give færre penge ud få den samme lystfølelse og den samme tilfredsstillende følelse igen. Men det er ikke det, som dansk narkopolitik skal gå ud på. Den skal gå ud på at hjælpe dem ud af deres frygtelige situation, og det kan ikke gøres med den metode, som nu i ti år har vist sin komplette fiasko.

Birthe Nielsen (SF):

Om et menneske har været narkoman i kort eller lang tid, er ikke det afgørende, i hvert fald når det drejer sig om mulighed for at komme ud af stofmisbruget. Alle uden undtagelse kan nemlig blive stoffri, også uden at blive pumpet fulde af metadon. Det viser bl.a. den undersøgelse, som Københavns kommunes social- og sundhedsforvaltning har iværksat og to læger fra Nordvang i